

[Aksel Larsen.] De arbejderes bevægelse er altså væbenløse. Derfor er et angreb på strejkeretten ensbetydende med et angreb på alle arbejderes, alle lønmodtageres demokratiske rettigheder, og et sådant angreb bliver besvaret efter dette synspunkt.

Al regeringens og regeringspartiernes tågetale om, at regeringen er neutral, at den kun ønsker at værne samfundsmæssige interesser, kan ikke skjule, at som de strejkende har handlet, har de ikke angrebet samfundsinteresser. Det har derimod rederne, men det er styrmænd og telegrafister, regeringen lovgiver imod. Statsindgrebet er ønsket af rederne, er provokeret af rederne, det er ensidigt i rederens interesse. Regeringen og folketingsflertallet handler i denne sag som det, vi har kaldt dem: kapitalmagtens politiske håndlangeré. Det er en ubehagelig rollebetegnelse, det erkender jeg; men de har selv valgt rollen.

Hvad statsministeren anser for det mest ubehagelige, er måske alligevel den demonstration af Københavns arbejdere, der kommer her foran Christiansborg i dag. De forlader deres arbejdspladser og samles her for at demonstrere deres solidaritet med søfartens folk, deres harme over regeringens optræden og deres vilje til at forsvare organisationsfriheden og strejkeretten. Statsministeren må ikke tro, at de kommer, blot fordi vi fra SF har opfordret dem dertil; det har vi naturligvis også, og vi er ikke ene om det; men også uden sådanne opfordringer ville arbejderne være kommet i meget stort tal. Regeringen må ikke blive forbavset over det. Efter den måde, hvorpå regeringspartierne fik banet vejen til magten ved afstemningen den 15. december, og efter regeringens og den borgerlige regeringsbloks politiske handlinger siden, begyndelsen af februar er der opsamlet et betydeligt fond af utilfredshed og harme blandt lønmodtagerne. Strejkeforbudet og voldgiften, som man nu vil vedtage her, udløser bevægelsen. Arbejderne føler, at hvis de ikke netop nu giver deres mening til kende, hvis de ikke netop nu tildeler regeringen en alvorlig ment advarsel, så kan regeringen få lyst til at fremture under forårets overenskomstsituation.

Her er det, at statsministerens og regeringens hovedorgan Politiken igen kommer ind i billedet. Politiken mener, at SF

har alarmeret arbejdspladserne, fordi partiet ikke kunne få sin vilje ad sædvanlig parlamentarisk vej. For det første har vi ikke alarmeret arbejdspladserne; de kom i alarmtilstand den dag, regeringen fremsatte sit lovforslag. Arbejdspladsernes folk er voksne, og de kan godt tænke selv. For det andet har vi, desværre, ikke kunnet vente, at masseopbuddet uden for Christiansborg skulle kunne få regeringspartierne til at tøve i sidste øjeblik; de er jo kommet for langt ud.

Men som Politiken dog også erkender: at demonstrere er en borgerret. Ja, og det er et middel til at øve politisk pression. Men det at øve politisk pression er også et anerkendt demokratisk middel. Arbejderne på arbejdspladserne er blot ikke i samme heldige situation som f. eks. rederiforeningen, som ved sin form for pression: standsning af landbrugseksporten, kombineret med sikkert urbane henstillinger til regeringen, opnår at blive reddet ud af konflikten ved den tvungne voldgift. Landbrugsorganisationerne har jo også ved pression, som havde en helt anden karakter end åbne demonstrationer, formået at skaffe landbrugerne en rentefri statskredit på ¼ milliard kr. Arbejderne siger deres mening gennem deputationer og demonstrationer, det godkender vi, det støtter vi, uden derfor at nære ønske om ved demonstrationens hjælp at opbygge os en særlig eller speciel magtstilling.

Som jeg sagde før: regeringen og folketingsflertallet, som har været døve for alle andre argumenter end rederiforeningens, vil sikkert uanset demonstrationen gennemføre strejkeforbudet og voldgiften. Men at komme uden om at bemærke den advarsel, der ligger i fremmødet herudenfor og andetsteds, det lader sig ikke gøre. Statsministeren manede i onsdags noget frem, der for ham åbenbart var et spøgelse: demonstrationen og arbejdsnedlæggelserne i 1956. Dengang var der vel et par hundrede tusinde herude på slotspladsen og tilstødende pladser, broer og gader; men det indgreb, folketinget dengang havde foretaget, var jo også direktes møntet på de fagorganiserede arbejderes store masser. Den konflikt, man nu vil lovgive i, omfatter vel endnu kun et lille hundrede styrmænd og radiotelegrafister. I forhold hertil er det